

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejski

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **P. B.**

wobec którego wydano wyrok łączny

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 7 marca 2023 r.

kasacji na niekorzyść skazanego wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 332/21

orzeka:

- 1. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego umarza;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

P. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 12 sierpnia 2020 roku, sygn. akt II K 349/20, na podstawie art. 37b k.k. został skazany na karę 6

miesiący pozbawienia wolności i karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin.

Wyrokiem łącznym z dnia 2 grudnia 2021 roku, sygn. akt II K 332/21, Sąd Rejonowy w Inowrocławiu połączył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 10 miesięcy ograniczenia wolności orzeczone powyższym wyrokiem i wymierzył skazanemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok nie został zaskarżony w drodze zwykłych środków odwoławczych.

Kasację od powyższego wyroku łącznego wywiódł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego i procesowego, a mianowicie art. 85 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 24 czerwca 2020 r.) w zw. z art. 569 § 1 k.p.k., polegające na połączeniu przez Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wyrokiem łącznym z dnia 2 grudnia 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 332/21, kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 12 sierpnia 2020 r. o sygn. akt II K 349/20 z karą ograniczenia wolności orzeczoną tym samym wyrokiem i w konsekwencji wymierzeniu kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności, mimo braku warunków do orzeczenia kary łącznej, gdyż obie wskazane wyżej kary zostały orzeczone wobec P. B. wymienionym wyrokiem za to samo przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37b k.k.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co pozwoliło na uwzględnienie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W realiach niniejszej sprawy Prokurator Generalny słusznie wskazał, iż nie zaistniały warunki do wydania wyroku łącznego, co winno skutkować umorzeniem postępowania na podstawie art. 572 k.p.k.

Literalne brzmienie art. 85 § 1 zd. 1 k.k. nie pozostawia wątpliwości, iż przesłanką otwierającą drogę do orzeczenia kary łącznej jest popełnienie przez

sprawcę dwóch lub więcej przestępstw. Tymczasem P.B. został skazany za jedno przestępstwo jednocześnie na dwie odrębne kary, tj. krótkoterminową karę pozbawienia wolności oraz karę ograniczenia wolności, które są wykonywane kolejno. W takim wypadku bezspornie przesłanki do orzeczenia kary łącznej nie zachodzą. W piśmiennictwie podnosi się co prawda, że **nie ma przeszkód, aby na podstawie art. 87 § 1 k.k. połączyć węzłem jednej kary łącznej kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzonych jednocześnie za jedno ze zbiegających się przestępstw (art. 37b k.k.), ale tylko i wyłącznie pod warunkiem, że karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności wymierzono również za inne zbiegające się przestępstwo** (zob. np. J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX/el. 2015, komentarz do zmiany art. 87, teza 3). Tożsame stanowisko prezentowane jest w judykaturze, gdzie wskazuje się, że art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 87 § 1 k.k. również i w odniesieniu do kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonych w oparciu o przepis art. 37b k.k. formułują obowiązek połączenia ich węzłem jednej kary, jeżeli karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności wymierzono również za inne przestępstwo pozostające w zbiegu (wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2019 r., V KK 173/18, OSNKW 2019, nr 7, poz. 38).

W realiach niniejszej sprawy, z uwagi na to, że skazany nie popełnił „dwóch lub więcej przestępstw”, a zatem nie zostały spełnione materialne przesłanki do wydania wyroku łącznego, uznać należało, że Prokurator Generalny w sposób oczywiście trafny wskazał, że doszło do rażącej obrazy prawa, która skutkować musiała uchYLENIEM zaskarżonego wyroku łącznego i umorzeniem postępowania w tym przedmiocie na podstawie art. 572 k.p.k.

Wobec takiej treści rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.